

List Preláta (4. júna 2017)

Rodiny, ktoré idú vpred v jednote, pomáhajú iným rodinám a samy si nechávajú pomáhať. Prelát v tomto liste navrhuje spôsoby, ako pokračovať v starostlivosti o rodinu. Tá je miestom, kde sa rodí láska.

05.06.2017

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Ako pripomenul nedávny Generálny kongres[1], rodina zaujíma význačné miesto medzi prioritami Cirkvi, a teda aj Prelatúry. Týmto riadkami by som sa chcel znovu krátko venovať k tomuto tak naliehavému a nevyhnutnému apoštolátu.

Je zrejmé, že mnohí ľudia dnes považujú za prebytočný model, a dokonca spochybňujú ako zastaralé to, čo je v skutočnosti Božím plánom pre spojenie muža a ženy. Napriek tomu je potrebné byť plní nádeje: svetlo pravdy o rodine je Bohom vpísané do ľudského srdca, a preto sa vždy otvára a bude otvárať cesta uprostred búrok.

Každá rodina tým, ako sa snaží a túži spolu kráčať vpred, **«navracia réžiu sveta zmluve muža a ženy s Bohom»**[2]. Keď premýšľam nad touto skutočnosťou, prichádzajú mi na um slová sv. Josemaríu: **«Úloha kresťana: utopiť zlo v hojnosti**

dobra. Nejde o to, aby sa organizovali protestné kampane, ani o to byť proti všetkému. Naopak: mať kladný vzťah k životu, byť plní optimizmu, s mladosťou, radosťou a pokojom: mať porozumenie pre všetkých: pre tých, ktorí Krista nasledujú, aj pre tých, ktorí ho opúšťajú alebo ho nepoznajú. – Pochopenie však neznamená nezúčastnenosť ani ľahostajnosť, ale činnosť»[3].

Nestrácajme pokoj ani sily tým, že budeme nariekať nad ťažkosťami, ktorými prechádzajú mnohé rodiny i samotná inštitúcia rodiny. Snažme sa chrániť a podporovať, s pevnosťou a profesionalitou, kresťanskú rodinu: tá je niečím, čo nepatrí len nám, ale Bohu a generáciám, ktoré prichádzajú a budú prichádzať.

Rodina a manželstvo sú cestou svätosti: ***«Smeješ sa, keď ti hovorím, že máš povolanie k manželstvu“? – Áno, máš ho: povolanie»[4].***

Povolanie k svätosti, ktoré znamená šťastie. Rodina je rodným miestom lásky; je prvým miestom, kde je v našich životoch prítomná Božia láska, nezávisle od toho, čo sme my schopní urobiť alebo zariadiť: «*My milujeme, pretože On najskôr miloval nás*» (1 Jn 4,19). Otcovstvo a materstvo nám hovoria, kým sme, každá a každý z nás: Božím darom, ovocím Lásky. Uprostred tisícok ťažkostí, ktoré môžu nastať v živote rodiny, nás vedomie toho, že my sme, a že druhí sú darom Božím, vedie k tomu, aby sme ich viac milovali. A spoločnosť stále potrebuje túto lásku bez podmienok.

Viac než v minulosti sa dnes na všetkých úrovniach ukazuje naliehavá nutnosť pomáhať rodinám, ktoré sú na tom horšie. Nikto sa nenarodí s tým, že vie byť otcom alebo matkou, manželom alebo manželkou: je potrebné sa k tomu formovať a pomáhať v tom ostatným

manželom a rodičom. Rodiny, ktoré pomáhajú ďalším rodinám! Vďaka skúsenosti z rodinného života je možné účinne spolupracovať na tomto obrovskom poli skutku milosrdenstva, ktorým je *nevedomých vyučovať*. Bez toho aby sme „dávali prednášky“, prirodzene, sa toho dá urobiť pre to, aby sme na manželstvo dobre pripravili a potom sprevádzali čerstvo zosobášených, alebo tých, ktorí prechádzajú ťažkým obdobím! Okrem toho, niekedy sa rodinou v ťažkostiach môže stať práve tá vaša; vtedy nastane chvíľa otvoriť si srdce a nechať si pomôcť s rovnakou jednoduchosťou, s akou ste predtým vy boli oporou pre iných.

Premýšľajte tiež, so širokým srdcom, ako pomôcť tým, ktorí sa nachádzajú v takzvaných neregulárnych situáciách. Pápež František potvrdil, že náuka sa nemení[5], ale je nutné zlepšiť pozornosť voči týmto bratom a sestrám, ktorých je potrebné

sprevádzať s pohľadom plným blízkosti, prijatia a rozlišovania, a tak im uľahčiť s Božou milosťou tieto situácie prekonať.

Pozrime sa na Ježišov rozhovor so Samaritánkou (por. *Jn* 4,1-45). Táto žena, aj keď bola od Boha ďaleko, sa začala modliť, bez toho, aby o tom vedela: dala sa do rozhovoru s Bohom, ktorý dovolil stretnutie s ňou, a krok za krokom ju viedol, až kým sa jej život ukázal v pravom svetle. Samaritánka nezostáva so svojím zranením sama: súčasne je pod milujúcim pohľadom Boha *«všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení»* (2 Kor 1,3-4). Pán nás volá, aby sme pre všetkých týchto ľudí – napriek svojej osobnej malosti a úbohosti – boli nositeľmi jeho blízkosti a útechy.

V každom prípade je namieste, aby sme boli *o krok vpred*: **«Naučiť sa niekoho milovať nie je niečo, čo sa**

improvizuje (...). V skutočnosti sa každý človek pripravuje na manželstvo od svojho narodenia»[6]. Pripomínam vám, že pri apoštolských aktivitách s mladými, je vhodné rozprávať o kráse apoštolského celibátu a tiež o povolaní vytvárať kresťanskú rodinu tým, že budete kreatívne naznačovať rôzne aspekty známosti a manželstva[7]: svedectvo rodín; kurzy o rodine pre slobodných, prednášky, čítanie; akcie pre rodičov na školách; spolupráca s farnosťami; podpora takých zábav, ktoré môžu byť zdrojom budúcich kresťanských manželstiev, atď.

Vy, ktorí sa bezprostredne venujete formačným aktivitám, myslite na to, že zlepšenie každej rodiny má niekoľkonásobný dopad na spoločnosť. Pôvab kresťanskej rodiny je nákazlivý: **«Svojím svedectvom, a tiež svojimi slovami, hovoria rodiny k druhým o Kristovi,**

**odovzdávajú vieru, prebúdzajú
túžbu po Bohu a ukazujú krásu
Evanjelia.»[8].**

Zverme túto pokojnú a nesmiernu
oblasť rodiny tichému a plodnému
pôsobeniu Ducha Svätého.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

Rím, 4. júna 2017, Slávnosť Zoslania
Ducha Svätého

.....

[1] Por. Pastoračný list, 14-II-2017, č.
21, 31.

[2] František, Generálna audiencia, 2-
IX-2015.

[3] Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 864.

[4] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 27.

[5] Por. František, Apošt. exhortácia *Amoris laetitia* (19-III-2016), č. 300.

[6] František, *Amoris laetitia*, č. 208.

[7] Por. Pastoračný list, 14-II-2017, č. 25.

[8] František, *Amoris laetitia*, č. 184.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-4-juna-2017/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-4-juna-2017/) (08.08.2025)